

РЕШЕНИЕ

№ 2086

гр. София, 19.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 19.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **4972** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Е. М. Е. срещу ревизионен акт № [ЕГН] от 13.12.2010 г., издаден от Ц. К. Х. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., потвърден с решение № 810 от 17.05.2011 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения ревизионен акт, като издаден при съществени процесуални нарушения и при неправилно прилагане на материалния закон. Жалбоподателят поддържа, че ревизионният доклад е подписан само от единия от членовете на ревизиращия екип, което опорочава крайния акт, с който е приключило ревизионното производство. Твърди, че РД не е връчен в законоустановения срок по чл.117, ал. 4 от ДПРК, както и че РА е съставен след изтичане на 14-дневния срок от предвидената възможност за подаване на възражение.

Оспорва констатацията на органите по приходите за липса на начално салдо към 01.01.2004 г., като изразява становище, че необосновано и неправилно ревизиращите не са отчетели декларацията му от 19.07.2010 г., удостоверяваща факта на парични спестявания за сумата от 7800 щатски долара. Твърди се също, че не е спазена процедурата по чл.122, ал. 1 от ДОПК, както и че пазарната цена на имот- жилище с обща площ от 41,21 кв.м.,находящо се в Св. В. е завишена, като моли съда да кредитира заключението по приетата по делото съдебно-оценителна експертиза. Жалбоподателят оспорва и определения от органите по приходите разход за придобиване на автомобил

„Ф. Г.” ГТИ с размер на 12 498,00 лева. Процесуалният представител на оспорващия – адв. Д. поддържа жалбата, като моли съда да отмени оспорения ревизионен акт и претендира направените по делото разноски.

Ответната страна – директорът на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП, представлявана от юрк. К. изразява становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на оспорения ревизионен акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като извърши преценка на доводите в жалбата, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1002033 от 08.03.2010 г., изменена със ЗВР № 1005154 от 18.06.2010 г. и ЗВР № 1006013 от 19.07.2010 г., издадени от М. Г. Р. – началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. град и съгласно заповед № ЦУ – 239 от 12.07.2010 г. на изпълнителния директор на НАП е възложено извършването на ревизия на Е. М. Е. за определяне на задълженията за данък върху доходите на физическите лица по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.) за периода от 01.01.2004 г. – 31.12.2006 г. и данък по чл. 48 от ЗДДФЛ за периода от 01.01.2007 г. до 31.12.2009 г., както и осигурителни задължения за ДОО, ЗО и ДЗПО за УПФ за периода от 01.01.2004 г. до 31.12.2009 г. ЗВР са връчени на лицето съответно на 19.03.2010 г., на 28.06.2010 г. и на 23.07.2010 г.

Съставен е ревизионен доклад № 1006013 от 02.11.2010 г., връчен на ревизирувания субект на 15.11.2010 г.

Ревизираното лице не е упражнило правото си на възражение срещу РД в срока по чл.117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизионното производство е приключило с издаването на РА № [ЕГН] от 13.12.2010 г. от Ц. К. Х. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., упълномощена със ЗОКО № К 1006013 от 02.11.2010 г. С РА са определени задължения за донасяне общо в размер на 14 563,43 лева, от които: - данък по чл.35 от ЗОДФЛ (отм.) за 2004 г., 2005 г., 2006 г. и за данък по чл. 48 от ЗДДФЛ за 2007 г.,2008 г. и 2009 г. общо в размер на 10 893,21 лева и лихви общо в размер на 3 670,22 лева.

В хода на ревизията са предприети следните процесуални действия за установяване на обстоятелства от значение за провеждането на ревизионното производство спрямо лицето. На ревизирувания субект е връчено ИПДПОЗЛ № 0359-00-333 от 09.03.2010 г., като представените от лицето документи и обяснения са подробно описани на стр. 1 – 3 от ревизионния доклад.

На основание чл.37, ал. 5 от ДОПК и чл. 57 от ДОПК, чл. 47 от ДОПК са отправени запитвания и искания за представяне на документи и писмени обяснения до трети лица – до търговски банки на територията на РБ, относно открити банкови сметки на лицето; до СДВР – ОПП – КАТ относно регистрирани МПС на лицето; до СДП, сектор „Български документи за самоличност” относно регистрирани данни за пътувания на лицето в чужбина; до Служба по вписванията относно изповядани сделки от ревизираното лице.

На основание чл. 60 от ДОПК са извършени следните експертизи за определяне на пазарната стойност на имущества, собственост на ревизирувания субект:

- експертна оценка по искане вх. № 18-24-00-1391 от 23.09.2010 г. за два бр. МПС – лек автомобил БМВ 525 Д с рег. [рег.номер на МПС] към 20.11.2002 г. и лек автомобил БМВ 530 Д с рег. [рег.номер на МПС] към 02.09.2008 г;
- експертна оценка по искане № 18-24-446 от 18.06.2010 г. на недвижим имот –

жилище в [населено място], общ. Н..

На основание чл.50, ал. 4 от ДОПК с протокол № 1049947 от 25.10.2010 г. към РД са присъединени следните документи от значение за облагането на лицето:отговор от [фирма]; договор за покупко-продажба от 04.11.2008 г. на лек автомобил БМВ 525 Д и експертиза за определяне на пазарната цена на същия автомобил, събрани при извършена ревизия на купувача П. П..

Въз основа на извършена проверка в националния регистър на НАП е констатирано, че ревизираното лице има участие в сдружение „Детско-юношеска школа Л.". С. е регистрирано с решение № 1 от 12.10.2009 г. на СГС по фирмено дело № 567/2009 г. установено е, че на 26.09.2009 г. по набирателната сметка на ПИБ АД лицето е внесло 30,00 лева, представляващи част от учредителния капитал, както и 20,00 лева за членски внос.

Въз основа на събраните доказателства органите по приходите са направили анализ и съпоставка на получените доходи и извършените разходи от задълженото лице през всеки един от ревизираните периоди въз основа на изготвени справки за парични потоци по години. Установено е превишение на разходите над приходите за всеки отделен данъчен период – 2004 г., 2005 г., 2006 г., 2007 г., 2008 г. и 2009 г. Тези констатации са довели до формиране на извода, че са налице обстоятелства по чл.122, ал. 1, т. 7 от ДОПК, т.е. декларираният от лицето доходи не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизираните периоди.

Въз основа на събраните доказателства в хода на ревизията и установено обстоятелство по чл. 122, ал. 1, т. 7 от ДОПК, на основание чл.12, ал. 1 от ДОПК е изготвено и връчено на лицето уведомление изх. № 0359-00681 от 10.05.2010 г., с което същото е уведомено, че данъчната основа на задълженията му за периода от 01.01.2004 г. – 31.12.2009 г. ще бъде определена по реда на чл.122 от ДОПК. Цитираното уведомление е връчено на лицето на 12.05.2010 г. Заедно с него на ревизирания субект е връчено ИПДПОЗЛ № 035900-680 от 10.05.2010 г. за представяне на декларации по чл.124, ал. 3 от ДОПК за имуществото, вида и размера на направените разходи, както и всички източници на доходи, приходи и др.

В дадения срок са постъпили декларацията по чл.124, ал. 3 от ДОПК и декларация за наличните към 01.01.2004 г. разполагаеми налични парични средства.

За всяка конкретна календарна година в обхвата на ревизията е посочено наличието на недостиг на парични средства – превишение на разходите над доходите на лицето, като данъчната основа за определяне на данъка по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.) и на данъка по чл. 48 от ЗДДФЛ е формирана на базата на сбора на недостига на парични средства и реализираните от лицето доходи от трудово правоотношение през съответната година.

За 2004 г. е констатиран недостиг на парични средства в размер на 7023,36 лева, като данъчната основа за общия годишен доход е в размер на сбора от недостига (7023,36 лева) и от доходите на лицето по трудово правоотношение (1 891,56 лева) и е определен данък по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.) в размер на 1896,53 лева, от който е внесен данък в размер на 63,34 лева и е определен данък за довносяне в размер на 1 832,92 лева. Определена е лихва за просрочие в размер на 1 327,97 лева.

За 2005 г. е констатиран недостиг на парични средства в размер на 1 144,66 лева, като данъчната основа за общия годишен доход е в размер на сбора от недостига (1144,66 лева) и от доходите на лицето по трудово правоотношение (1723,34 лева) и е определен данък по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.) в размер на 237,60 лева, от който е внесен данък в размер на 16,33 лева и е определен данък за довносяне в размер на 221,27 лева.

Определена е лихва за просрочие в размер на 133,05 лева.

За 2006г. е констатиран недостиг на парични средства в размер на 558,41 лева, като данъчната основа за общия годишен доход е в размер на сбора от недостига (558,41 лева) и от доходите на лицето по трудово правоотношение (2281,25 лева) и е определен данък по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.) в размер на 135,93 лева, от който е внесен данък в размер на 24,25 лева и е определен данък за довносяне в размер на 111,68 лева. Определена е лихва за просрочие в размер на 52,27 лева.

За 2007 г. е констатиран недостиг на парични средства в размер на 20122,38 лева, като данъчната основа за общия годишен доход е в размер на сбора от недостига (20 122,38 лева) и от доходите на лицето по трудово правоотношение (2 875,11) и е определен данък по чл. 48 от ЗДФЛ в размер на 4835,40 лева, от който е внесен данък в размер на 95,02 лева и е определен данък за довносяне в размер на 4740,38 лева. Определена е лихва за просрочие в размер на 1555,16 лева.

За 2008 г. е констатиран недостиг на парични средства в размер на 30 593,11 лева, като данъчната основа за общия годишен доход е в размер на сбора от недостига (30 593,11 лева) и от доходите на лицето по трудово правоотношение (3 053,38) и е определен данък по чл. 48 от ЗДФЛ в размер на 3 364,65 лева, от който е внесен данък в размер на 305,34 лева и е определен данък за довносяне в размер на 3059,31 лева. Определена е лихва за просрочие в размер на 542,24 лева.

За 2009 г. е констатиран недостиг на парични средства в размер на 9276,52 лева, като данъчната основа за общия годишен доход е в размер на сбора от недостига (9276,52 лева) и от доходите на лицето по трудово правоотношение (3586,48) и е определен данък по чл. 48 от ЗДФЛ в размер на 1286,30 лева, от който е внесен данък в размер на 358,65 лева и е определен данък за довносяне в размер на 927,65 лева. Определена е лихва за просрочие в размер на 59,53 лева.

РА е връчен на жалбоподателя на 20.12.2010 г., като същият е подал жалба до директора на дирекция „ОУИ“ [населено място] с вх. № 18-24-00-28 от 05.01.2011 г. по описа на ТД на НАП С., вх. № 23-22-85 от 12.01.2011 г. Жалбоподателят оспорва РА в неговата цялост.

В срока по чл.155, ал. 1 от ДОПК между страните е сключено споразумение за удължаване срока за произнасяне от решаващия орган по жалбата на Е. М. Е. срещу горещитания РА.

В хода на съдебното производство е прието заключение по допуснатата съдебно – оценителна експертиза на лек автомобил – „Ф. Г.“ ГТИ с ДК [рег.номер на МПС] към дата 18.10.2004 г. , като вещото лице е определило средна пазарна цена на автомобила в размер на сумата от 6000,00 лева.

По делото е прието и заключение по съдебно-оценителна експертиза на недвижим имот – апартамент – самостоятелен обект № 11538.2.95.2.5, находящ се в гр. Св. В. с обща площ от 38 кв.м. за определяне на пазарната стойност на имота към 29.11.2007 г., към 29.06.2010 г. и към 18.08.2010 г. Съгласно заключението в.л. Б. е определило пазарна стойност на имота към 29.11.2007 г.(дата на придобиване на имота по нотариален акт) без довършителни работи в размер на 38 600 лева; към 29.06.2010 г. (дата на продажба на имота без довършителни работи) – в размер на 32 900,00 лева и към 18.08.2010 г. (дата на експертна оценка по делото с довършителни работи) – в размер на 39 500 лева.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № 810 от 17.05.2011 г. на директора на дирекция

„ОУИ” – [населено място] е връчено на пълномощник на Е. Е. на 19.05.2011 г., като жалбата до АССГ срещу ревизионния акт е подадена чрез дирекция „ОУИ” – [населено място] с вх. № 94-00118 от 19.05.2011 г. Следователно, спазен е 14-дневният срок по чл. 156, ал. 1 от ДОПК и жалбата се явява процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Обжалваният ревизионен акт е издаден от орган по приходите, разполагащ с материална компетентност. Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция по приходите. Съгласно чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган № К 10060013 от 02.11.2010 г., издадена от М. Г. Р. – началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” на ТД на НАП С. град на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е определена Ц. К. Х. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП – С. град за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на Е. М. Е.. Самата ЗОКО е издадена от М. Г. Р. на длъжност началник сектор „Ревизии” в Дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. град, чиято компетентност е определена със заповед № РД – 01-6 от 04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С. град. Процесният ревизионен акт е издаден от определения в ЗОКО орган по приходите, т.е. от лице, разполагащо с материална компетентност при наличието на изрично издадена заповед за определяне на компетентен орган.

При извършване на ревизионното производство съдът намира, че не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до незаконосъобразност на ревизионния акт.

Неоснователно е твърдението в жалбата, че ревизионният доклад, въз основа на който е издаден оспореният РА, е подписан само от единия ревизиращ – Ц. Х., а липсва подпис на другия орган по приходите – Б. К. С. на длъжност главен инспектор по приходите. Съгласно протоколно определение от 03.10.2011 г. съдът извърши съпоставка на оригинала на РД № 1006013 от 02.11.2010 г. и приложеното по делото заверено копие от РД на л.57-л.78 от делото, като установи идентичност между оригинала и копие и констатира, че РД е подписан и от двамата органи по приходите, извършили ревизията.

Съдът намира, че твърдението за съществено процесуално нарушение, изразяващо се в невръчване на издадения РД в установения тридневен срок по чл.117, ал. 4 от ДОПК и в неспазване на 14-дневния срок за издаване на РА, е неоснователно. Действително РД е издаден на 02.11.2010 г., а е връчен на ревизираното лице на 15.11.2010 г., както и се установява, че РА е издаден на 13.12.2010 г. Следователно, не е спазен установения в чл. 117, ал. 4 от ДОПК тридневен срок за връчване на РД, който срок има инструктивен характер и неспазването му не води до засягане правото на защита на ревизирания субект. След като изготвеният РД е връчен на лицето, то за същото е започнал да тече срока по чл.117, ал. 5 от ДОПК, в който да подаде възражение срещу РД. Въпреки това лицето не е подало възражение срещу РД в законоустановения срок от 14 дни.

Процесният РА е издаден в срока по чл. 119, ал. 3 от ДОПК, доколкото 14-дневният срок за издаването на РА е започнал да тече след изтичане на 14-дневния срок по чл. 117, ал. 5 от ДОПК, в който ревизирият субект е могъл да упражни правото си на възражение (считано от 30.11.2010 г.).

Въз основа на така изложеното настоящият съдебен състав намира, че в хода на ревизията не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обуславят извода за незаконосъобразност на ревизионния акт.

По отношение материалната законосъобразност на оспорения ревизионен акт по отделни данъчни периоди съдът намира следното:

Не се спори, че процесното ревизионно производство се е развило по реда на чл. 122 от ДОПК, като основата за облагане с данък по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.) на ревизираното лице за 2004, 2005 г. и 2006 г. и по чл. 48 от ЗДДФЛ за 2007 г., 2008 г. и 2009 г., е определена въз основа на извършен анализ по чл. 122, ал. 2 от ДОПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 124, ал. 1 от ДОПК, в производството по обжалване на ревизионен акт при извършена ревизия по чл. 122 от ДОПК, фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 от ДОПК е подкрепено от събраните доказателства. Така установената презумпция за вярност на фактическите констатации е оборима и доказателствената тежест за това носи жалбоподателя. Следователно в производството по съдебно обжалване на РА, издаден по реда на чл. 122 от ДОПК, в тежест на органите по приходите е да установят основанията за извършване на ревизия при особени случаи, както и спазването на императивния процесуален ред за това, а в тежест на жалбоподателя е да установи при условията на пълно и насрещно доказване твърдяните от него факти и обстоятелства, с които се опровергават фактическите констатации в акта. За да се приложи обаче презумпцията по чл. 124, ал. 2 от ДОПК, фактическите констатации на които се позовават органите по приходите следва да са подкрепени от надлежни доказателства, в противен случай тежестта за опровергаването им не може да се възлага на ревизирият субект.

Основанията за извършване на ревизия по особения ред са изрично изброени от закона в разпоредбата на чл. 122, ал. 1, т. 1 – т. 7 от ДОПК. В конкретния случай, за да преминат към извършване на ревизия по особения ред, органите по приходите са приели, че за 2004 г., 2005 г., 2006 г., 2007 г., 2008 г. и 2009 г. по отношение на ревизираното лице е констатирано превишение на разходите над приходите, прието за доход с недоказан произход и подлежащ на облагане. С уведомление по чл. 124 от ДОПК изх. № 0359-00681 от 10.05.2010 г., лицето е уведомено за тези констатации, както и че по отношение на него са установени обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 7 от ДОПК - декларирани и/или получените приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или на безвъзмездно финансиране на стопанската дейност на ревизираното лице не съответстват на имущественото и финансовото му състояние за ревизирият период, поради което и данъчната му основа за облагане с данък по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.) за периода 01.01.2004г. - 31.12.2006г. и с данък по чл. 48 от ЗДДФЛ за периода от 01.01.2007 г. – 31.12.2009 г., ще бъде установена по особения ред. Уведомлението е редовно връчено на 12.05.2010 г. (лично на ревизираното лице), като от страна на лицето е постъпила декларация по чл.

124, ал. 3 от ДОПК за 2004г. - 2009г. вкл., като по отношение на всички източници на доходи, поради което процедурата по чл.124, вр. чл.122 от ДОПК за преминаване към облагане по аналог формално се явява спазена.

Определянето на данъчната основа за облагане с данъци, както и размерът на последните са нормативно установени и следва да се прилагат точно. Единствено при наличие на обстоятелства по чл.122, ал. 1 от ДОПК и при спазване на правилата на чл.122, ал. 2 и ал. 4 от ДОПК, законът дава възможност на органите по приходите да приложат установения от съответния закон размер на данъка към определена от тях основа. За целта, основанията по чл.122, ал. 1 от ДОПК следва да са безспорно установени и тежестта за това е на органите по приходите, тъй като извършването на облагане по особения ред не може да почива на предположения, а на конкретни факти, обосноваващи някоя от хипотезите на чл.122, ал. 1 от ДОПК. В конкретния случай, след като са изследвали имущественото състояние на ревизираното лице и източниците му на доходи, органите по приходите са приели, че разходите, които лицето е извършило за всички ревизирани периоди, превишават реализираните от него приходи.

Съгласно разпоредбата на чл.123, ал. 1 от ДОПК, в случаите по чл.122, ал. 1 ,при определяне на основата по реда на чл.122, ал. 2 от ДОПК, се смята до доказване на противното, че е налице подлежаща на облагане с данъци печалба, респективно доход, когато: 1/ стойността на имуществото на лицето явно съществено превишава размера на декларираните приходи, доходи, източници на формиране на собствения капитал или безвъзмездно финансиране, получени от него и 2/ направените разходи от лицето и свързаните с него лица по §1, т. 3, б. „а” от допълнителните разпоредби, явно и съществено превишават размера на декларираните получени средства. Фактическите констатации на ревизиращите обосновават хипотезата на чл. 123, ал. 1, т.2 от ДОПК, като следва да се посочи, че за да се презюмира подлежащ на облагане доход по смисъла на цитираната норма, следва превишението на разходите над приходите да е реално и безспорно установено от органите по приходите, както и това превишение да е явно и съществено.

Във връзка с извършеното облагане по реда на чл.122 от ДОПК жалбоподателят оспорва липсата на начално салдо към 01.01.2004 г. и твърди, че същият е разполагал с парични спестявания в размер на 7800 щатски долара. Оспорва се и самото прилагане на нормата на чл. 122 от ДОПК, без да се обосновават конкретни доводи, а само се поддържа, че не е спазена процедурата за извършване на ревизия по специалния ред, като липсва връчено уведомление по реда на чл.124, ал.1 от ДОПК. На следващо място, жалбоподателят твърди, че определената в хода на ревизията пазарна стойност на недвижим имот, находящ се в гр. Св. В. е завишена. Оспорва се и приетия от органите по приходите разход за придобиване на автомобил Ф. Г. ГТИ в размер на 12 498 лева.

Във връзка с така направените оспорвания и твърдения съдът намира следното за отделните данъчни периоди, включени в обхвата на ревизията:

На първо място, следва да бъде обсъдено твърдението на жалбоподателя за наличието на начално салдо към 01.01.2004 г. в размер на 7800,00 щ.долара.

От ревизираното лице е представена декларация от 26.05.2010 г. пред органите по приходите, в която същият твърди, че към 01.01.2004 г. е разполагал със сумата от 7800,00 щатски долара, представляваща парични спестявания. В ревизионното производство и в рамките на съдебното производство оспорващият не е ангажирал доказателства, установяващи, че действително към 01.01.2004 г. е разполагал с горепосочената сума. Няма предоставена информация или писмени данни, указващи, че към посочената дата сумата е била налична в оспорващия - няма декларираны банкови сметки с наличност към тях към 01.01.2004 г., респ. липсват каквито и да било други данни за мястото и начина на съхранение на сумата от 7800,00 щ.долара. В тази връзка възражението на оспорващия, че ревизиращите не са отчели наличието на начално салдо към 01.01.2004 г. относно сумата от 7800,00 щ.долара се явява неоснователно.

Жалбоподателят твърди, че тази сума е в резултат на получени трудови възнаграждения, за което са представени трудов договор № 003 от 01.05.2002 г., сключен със [фирма], удостоверение обр. УП 2, издадено от „СОД И.“ за периода от 01.02.2002 г. до 31.12.2009 г. и обр. УП 2, издадено от [фирма] за периода от 02.05.1994 г. до 01.12.2000 г. и справки за получени доходи за периода от 01.01.2004 г. до 31.12.2004 г. Тези писмени доказателства удостоверяват факта за наличието на възникнало трудово правоотношение между ревизирания субект и посоченото дружество, както и факта на начисляване и получаване на трудово възнаграждение за периода преди 01.01.2004 г. и след тази дата. Описаните доказателства не установяват факта, че към 01.01.2004 г. ревизираното лице е разполагало със средствата в размер на 7800,00 щ.долара, представляващи спестявания от трудови доходи.

1. За 2004 г. е констатирано, че ревизираното лице не е декларирано получени доходи с декларация по чл. 41 от ЗОДФЛ(отм.). В табл. вид са дадени доходите (приходите) и съответно, направените разходи от оспорващия, като доходите са в резултат на дейност по трудово правоотношение в общ размер за 2004 г. за сумата от 1891,56 лева, а разходите включват: разходи за живот, издръжка, лечение и др. в общ размер за 2004 г. на 2216,92 лева (като $\frac{1}{2}$ от паричния разход средно за домакинство по данни на НСИ в размер на 5332,00 лева) и разходи – покупка на лек автомобил Ф. Г. – $\frac{1}{2}$ част с оглед наличието на СИО в размер на 6249,00 лева. Съобразно така описаните в табл. вид доходи и разходи общият размер на разходите е за сумата от 8914,92 лева, а на доходите – 1891,56 лева, въз основа на което органите по приходите приемат наличието на недостиг на парични средства в размер на 7023,36 лева за 2004 г. (превишение на разходите над приходите).

Жалбоподателят твърди, че приетата като разход сума за покупка на процесния автомобил е завишена и поддържа, че цената е определена едностранно без наличието на сключен договор за покупко-продажба на автомобила. Съгласно заключението по допуснатата и приета СОЕ на лек автомобил Ф. Г. ГТИ средно претеглената пазарна стойност на автомобила към датата на придобиване – 18.10.2004 г. се равнява на сумата от 6000,00 лева. В.л. е използвало данни от S. и е приложен метода на пазарните аналози. Стойността на автомобила по S. е в размер на 6300 лева, а пазарната стойност варира от 5000 лева – 7000 лева към дата 18.10.2004 г.

Данъчните органи са определили размера на разхода за придобиване на процесния автомобил въз основа на извършена справка в информационния масив на НАП – установено е , че автомобилът е закупен на 18.10.2004 г. от [фирма] за сумата от 12 498,00 лева. Същата сума е надлежно записана от ревизираното лице в декларацията по чл.124, ал. 3 от ДОПК като стойност на придобиване на автомобила, представена след връчване на уведомлението по чл.124, ал. 1 от ДОПК. Самият жалбоподател изрично заявява в декларация (прил. на л. 109 от делото), че за лек автомобил Ф. Г. ГТИ с рег. [рег.номер на МПС] не притежава никакви документи.

При наличието на изрично заявената от страна на ревизираното лице стойност на придобиване на автомобила и извършената от органите справка по отношение на продавача на МПС през 2004 г. съдът намира, че правилно е приета като разход $\frac{1}{2}$ от цялата стойност на автомобила ($\frac{1}{2}$ от 12 498 лева – 6 249,00 лева). Съдът не цени заключението на в.л., прието по делото, тъй като експертът не е извършвал оглед на автомобила, както и не са му предоставяни документи от оспорващия. Освен това след като самият жалбоподател изрично е декларирал определена стойност на закупения автомобил в хода на ревизията, то е недопустимо да оспорва така приетата стойност като разход и да иска изслушване на съдебно-оценителна експертиза с така поставената задача.

Съдът намира, че с оглед на така констатираните факти за 2004 г. е налице превишение на направените от лицето разходи (за издръжка и за закупуване на процесния автомобил) над доходите (от трудово правоотношение) и превишението е за сумата от 7023, 36 лева, което се явява съществено по смисъла на чл.123, ал. 1, т. 2 от ДОПК, доколкото необлагаемата основа за 2004 г. се равнява на сумата от 1440 лева. Следователно, превишението в размер на 7023,36 лева се явява данъчна основа за облагане с данък по реда на чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.), а не както са приели ревизиращите, че ДО е сборът от констатирания недостиг на парични средства и реализираните доходи от трудови правоотношения. По отношение на данъка върху доходите от трудови правоотношения същият е бил определен и внесен от работодателя съгласно чл.38 от ЗОДФЛ (отм.). Сумата на сбора от недостига и доходите се равнява на сумата на констатираните разходи за данъчния период, поради което недопустимо е размерът на разходите да представлява данъчна основа по чл.35 от ЗОДФЛ (отм.).

След като е приложен специалния ред на облагане по чл. 122 от ДОПК, то превишението на разходите над приходите за посочената година означава, че са налице укрити доходи от лицето и съответно, тази сума следва да бъде обложена с данък по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.). При недостиг от 7023, 36 лева данъкът се определя в размер на 307,20 лева плюс 26 на сто за горницата над 3000 лева или в размер на 1353,27 лева, като върху тази сума се дължи лихва за забава, считано от 16.05.2005 г. до 13.12.2010 г. в размер на 980,46 лева.

По тези съображения ревизионният акт в частта относно установеното задължение за 2004 г. по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.) следва да се отмени за разликата на установеното задължение от 1832,92 лева до 1353,27 лева, както и за разликата в лихвите за забава от 1327,97 лева до 980,46 лева, като жалбата на Е. Е. в останалата си част по отношение на задължението за данък

по чл.35 от ЗОДФЛ (отм.) за 2004 г. се явява неоснователна.

2. За 2005 г. е констатирано наличието на доходи от трудово правоотношение в размер на 1723,34 лева, както и реализирани разходи в общ размер на 2868,00 лева или установен е недостиг на парични средства в размер на 1144,66 лева. За процесната година лицето не е декларирало доходи с декларация по чл. 41 от ЗОДФЛ (отм.), а се установява само наличието на доходи от трудово правоотношение. Разходите са формирани на базата на разходите за живот, издръжка и лечение, определени на база на данните в НСИ – за едно домакинство общо в размер на 5736,00 лева и взет предвид института на СИО (1/2 от 5736 лева се равнява на сумата от 2868,00 лева за процесната 2005 г.). Данъчните органи са приели като ДО сбора от недостига и размера на доходите за 2005 г., който се равнява на сумата от 2868,00 лева и това е размерът на констатираните разходи за посочената година. Съобразно гореизложеното за 2004 г., съдът намира, че превишението на разходите над приходите формира облагаемата с данък по чл.35 от ЗОДФЛ (отм.) данъчна основа и в случая тя се равнява на сумата от 1144,66 лева. При прилагането на таблицата по чл.35 от ЗОДФЛ (отм.) за определяне на дължимия данък за 2005 г. (изм. ДВ, бр.108/2004 г.) необлагаеми са доходи в размер до 1560 лева, което означава, че констатираното превишение на приходите над разходите за 2005 г. в размер на 1144,66 лева попада в необлагаемите доходи и за процесния данъчен период не се дължи данък по чл.35 от ЗОДФЛ (отм.).

По така изложените съображения ревизионният акт в частта на установеното задължение по чл.35 от ЗОДФЛ (отм.) в размер на 221,27 лева и лихви за забава в размер на 133,05 лева се явява незаконосъобразен и следва да се отмени.

3. За 2006 г. лицето не е подало декларация по чл.41 от ЗОДФЛ (отм.). Констатирано е, че същото е получило доходи от трудово правоотношение в размер на 2281,25 лева, както и доход – получен потребителски кредит от [фирма] в размер на 1000,00 лева или общо доходи в размер на 3281,25 лева при начално салдо към 01.01.2005 г. – 0,00 лева. Установено е, че общият размер на разходите е за сумата от 3839,66 лева, от които разходи за издръжка – 3230,00 лева и разход – погасителна вноска по кредит – 609,66 лева.

При така установеното съдът намира, че правилно е прието наличието на превишение на разходите над приходите за 2006 г., но отново данъчните органи не са определили правилно данъчната основа за определяне на дължимия данък по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.). След като е налице недостиг в размер на 558, 41 лева, то тази сума се явява ДО за определяне на данъка по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.), а не както е прието сбора от недостига и реализираните доходи (представляващ стойността на направените през годината разходите). При прилагането на таблицата по чл.35 от ЗОДФЛ (отм.) за определяне на дължимия данък за 2005 г. (изм. ДВ, бр.102/2005 г.) необлагаеми са доходите в размер до 2160 лева, което означава, че констатираното превишение на приходите над разходите за 2006 г. в размер на 558,41 лева попада в необлагаемите доходи и за процесния данъчен период не се дължи данък по чл.35 от ЗОДФЛ (отм.).

По така изложените съображения ревизионният акт в частта на установеното задължение по чл.35 от ЗОДФЛ (отм.) в размер на 111,68 лева и лихви за

забава в размер на 52,27 лева се явява незаконосъобразен и следва да се отмени.

4. За 2007 г. органите по приходите установяват, че лицето не е подало декларация по чл.50 от ЗДДФЛ, като паричният разход за издръжка средно на домакинство по данни на НСИ е за сумата от 7776,00 лева и за жалбоподателя остават разходи за издръжка в размер на $\frac{1}{2}$ от 7776,00 лева= 3888,00 лева. Констатиран е общ размер на получени от ревизираното лице доходи от трудово правоотношение за сумата от 2875,11 лева. Разходите са в общ размер на 22997,49 лева, от които: разходи за издръжка – 3888,00 лева; погасителна вноска за кредит – 532,49 лева; такса езиково обучение – $\frac{1}{2}$ част – 262,00 лева и разходи за закупуване на имот – Св. В. – $\frac{1}{2}$ част от 36630=18315,00 лева.

В декларацията по чл.124, ал. 3 от ДОПК, представена от ревизираното лице, същото изрично декларира покупката на процесния имот – апартамент в [населено място] към дата 29.11.2007 г. със стойност към началната дата – 18 000,00 лева, както и че и разходвал средства за обучение английски език за периода 2007 – 2008 г. за сумата от 524,00 лева, 2008 г. -2009 г. за сумата от 612,90 лева и за 2009 г. – 2010 г. за сумата от 646,00 лева.

Съгласно представения нотариален акт № 99, том XXXIII, рег. № 19113 по н.д. № 7266 от 29.11.2007 г. Е. М. М. закупува от група физически лица недвижим имот- жилище – апартамент с площ от 41,21 кв.м., който е самостоятелен обект, изграден в груб вид в сграда № 11538.2.95.2 в поземлен имот №11538.2.95 в [населено място], общ. Н., като продажната цена на имота е за сумата от 18000,00 лева.

В хода на ревизията е изготвена експертна оценка на процесния недвижим имот за определяне на справедлива пазарна стойност на имота, адекватна на състоянието и пазарните условия към датата на осъществяване на сделката и към датата на изготвяне на заключението(18.08.2010 г.). В.л. е използвало методите на вещна стойност, на приходна стойност и на пазарните аналози, за да определи пазарната стойност на имота към посочените две дати, като ги е определило в теглово съотношение 20 % : 30 % : 50 %. Според заключението към 29.11.2007 г. според метода на вещната стойност на имота стойността се равнява на сумата от 19080,00 лева или при тежест 20 % за сумата от 3816,00 лева; според метода на приходната стойност – 38 450 лева или при тежест 30 % - сума в размер на 11 535, лева; по метода на пазарните аналози – 42 560,00 лева или при тежест 50 % -21 280,00 лева. Въз основа на приложените методи е определена пазарна стойност в размер на 36 630,00 лева. Процесният имот е оценен на базата на представения нотариален акт, извършен оглед от вещното лице, извършено проучване на пазара на недвижими имоти, реализирани за сделки в района, в който се намира оценявания обект.

В хода на съдебното производство е прието заключение по съдебно-оценителна експертиза, неоспорено от страните, със задача да се определи пазарната стойност на гореописания недвижим имот към датата на придобиване, като се отчетат фактори за липса на асфалтова настилка до имота, липса на канализация и и др., както и да се определи пазарната стойност на имота при степен на завършеност на груб строеж към датата на продажбата му (29.06.2010 г.). При определяне на пазарната стойност на имота

в.л. Б. е използвало метода на вещната стойност и метода на пазарните аналози. Съгласно заключението към 29.11.2007 г. е определена пазарна стойност на имота в размер на 38 600 лева (съгласно метода на вещната стойност – 11683 лева при тежест 70 % - 8178,10 лева и съгласно метода на пазарните аналози – 38 522,00 лева при тежест 30 % - 11 556,60 лева). Вещното лице е определило и пазарна стойност на имота към 29.06.2010 г.(дата на продажбата му) в размер на 32 907,42 лева без довършителни работи и към 18.08.2010 г. в размер на 39 488, 40 лева (с довършителни работи).

Видно от РД и РА като разход за закупуване на процесния имот е взета стойността в размер на 36 630,00 лева по заключението на в.л. Б., изготвено в хода на ревизията в частта на определяне на пазарната стойност към 29.11.2007 г. Така приетата от органите по приходите като стойност на направения разход е обоснована, доколкото заключението на в.л. Б. е изготвено при използването на метода на вещната стойност, на приходната стойност и на пазарните аналози и е установено, че оценката по нотариалния акт е занижена. Така направената констатация в РА се счита за вярна до доказване на противното съгласно чл. 124, ал. 2 от ДОПК, като жалбоподателят е поискал изслушването на СОЕ със същата задача. При съпоставяне на заключенията на двете вещи лица е видно, че пазарната стойност на имота към датата на неговото закупуване от ревизираното лице (29.11.2007 г.), определена от в.л. Б. по приетата СОЕ, е по-висока (38 600, 00 лева) от определената в рамките на ревизията пазарна стойност (36 630,00 лева). Релевантната дата за определяне на пазарната стойност на имота е 29.11.2007 г., на която дата имотът е бил закупен от Е. М. Е.. Следователно, жалбоподателят не може да се ползва от заключението на в.л. Б. в частта относно определената пазарна стойност на процесния имот към 29.11.2007 г., тъй като тя се явява завишена спрямо определената в ревизионното производство.

В хода на съдебното производство е представен договор за заем от 17.09.2007 г., сключен между Б. Б. Р. – П. – заемодател и Е. М. Е. за предоставяне на сумата в размер на 9000 лева. Срокът на договора е за 5 години, като е уговорено и начисляването на лихва. Съдът не цени така представения договор, тъй като същият е писмен документ без достоверна дата и не удостоверява факта на предаване на посочената сума на отразената в него дата. Така описаната заемна сума не е посочена от ревизираното лице в изготвената и представена след връчване на уведомление по чл. 124 от ДОПК декларация, поради което може да бъде направен извода, че представеният за първи път пред съда писмен договор за заем е изготвен за нуждите на процеса. Наличието на писмен договор за заем не обосновава категоричния извод, че заемодателят е разполагал с посочената в него сума, както и че същата сума е била предоставена на заемателя. В тази връзка други доказателства не са ангажирани от оспорващия, поради което не може да се признае наличието на доход в размер на сумата от 9000 лева за процесния ревизиран период 2007 г. Съобразно гореизложеното общият размер на разходите за 2007 г. възлиза на сумата, определена от органите по приходите – 22997,49 лева и съответно, действително е налице превишение на разходите над приходите за сумата от 20122,38 лева. Неправилно ревизиращите са посочили като данъчна основа

сбора от недостига на парични средства и от доходите по същите съображения, изложени по-горе за предходните календарни години. Данъчната основа за определяне на данъка по чл. 48 от ЗДДФЛ се равнява на констатираното превишение на разходите над приходите, т.е. 20 122,38 лева и дължимият данък е в размер на 10 % от 20122,38 лева или 2012,24 лева, като върху тази сума се дължи и лихва за забава в размер на 660,14 лева за периода от 01.05.2008 г. до 13.12.2010 г.

По тези съображения ревизионният акт в частта относно установеното задължение за 2007 г. по чл. 48 от ЗДДФЛ следва да се отмени за разликата на установеното задължение от 4740,38 до 2012,24 лева, както и за разликата в лихвите за забава от 1555,16 лева до 660,14 лева, като жалбата на Е. Е. в останалата си част срещу РА по отношение на задължението за данък по 48 от ЗДДФЛ за 2007 г. се явява неоснователна.

5. За 2008 г. лицето не е декларирало доходи с декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ, като е констатирано, че по данни на НСИ паричният разход за издръжка на семейство е в размер на 8734,00 лева или разходите за оспорвания се равняват на 4367,00 лева съобразно наличието на СИО. Установен е общ размер на доходите за 2008 г. за сумата от 3303,38 лева, от които доходи от трудови правоотношения – 2803,38 лева и доход от продажба на лек автомобил – 500 лева. По отношение на реализираните разходи са констатирани: - разход на парични средства за издръжка – 4367,00 лева; - разход за покупка на лек автомобил БМВ 530 Д – $\frac{1}{2}$ от 33900,00 лева – 16 950 лева; - разход за покупка на лек автомобил БМВ 525 $\frac{1}{2}$ от 24 546,00 лева или 12273,00 лева; разход за такса езиково обучение – $\frac{1}{2}$ част- 306,49 лева. Установено е превишение на разходите над приходите в размер на 30 593,11 лева.

В жалбата си ревизираното лице не излага конкретни доводи за неправилно изчисление на паричния поток за 2008 г., както и не ангажира доказателства за установяване на пазарната стойност на процесните два бр. автомобили – БМВ към датата на тяхната покупка през 2008 г. За първи път пред съда е представен договор за заем от 07.05.2008 г., сключен между А. В. С. и Е. М. Е. за предоставяне на сумата от 28 000, 00 лева. В декларацията по чл.124, ал. 3 от ДОПК ревизирият субект не е декларирал доходи от предоставени от трети лица заеми, като единствено е посочил потребителски кредит от „Ю. И Еф Д. Б.“ за сумата от 1000 лева на 17.01.2006 г. Следователно, така представеният писмен договор като частен документ без достоверна дата не може да служи като доказателство, че действително на посочената в него дата А. С. е предоставила сумата от 28000,00 лева на жалбоподателя. В хода на ревизията лицето не е посочило наличието на предоставени от физически лица заемни средства, а същият въвежда тези факти за първи път по време на съдебното производство. Няма ангажирани доказателства, че заемодателят е разполагал с посочените парични средства и че сумата е била предадена на жалбоподателя. С оглед на горното съдът не признава сумата в размер на 28 000,00 лева като доход за 2008 г.

По отношение на определените от органите по приходите стойности на разходите за придобиване на гореописаните два бр. леки автомобили жалбоподателят не е ангажирал доказателства да обори констатациите,

съдържащи се в РА. Според заключението на в.л. инж. Ж. Ж., прието в хода на ревизията, средната пазарна цена на лек автомобил марка БМВ, модел 530 Д, с рег. [рег.номер на МПС] е в размер на 33 900 лева, а средната пазарна цена на л.а. БМВ ,модел 525 Д, с рег. [рег.номер на МПС] е в размер на 49 600 лева. При определяне на пазарната цена на автомобилите е използван метода на сравнимите неконтролирани цени. Установява се, че по договор за покупко-продажба първият автомобил е закупен от Е. Е. за сумата от 1000 лева, като впоследствие е продаден с договор за продажба от ревизираното лице на 29.12.2009 г. за сумата от 8000 лева, като същата е и застрахователната стойност на автомобила съгласно удостоверение от [фирма], издадено на 29.12.2009 г. (на л. 114 от делото). По делото е приобщена като доказателство експертна оценка, извършена от в.л. М. П. по отношение на три бр. леки автомобили, единият от които е л.а. БМВ 525 Д, рег. [рег.номер на МПС] , продаден от Е. Е. на П. П. за сумата от 500 лева на 04.11.2008 г. Съгласно така цитираното заключение пазарната стойност на л.а. БМВ 525 Д, рег. [рег.номер на МПС] през 2008 г. се равнява на сумата от 24 546,00 лева, която стойност е използвана за определяне стойността на разходите за закупуване на посоченото МПС през 2008 г. В процесния случай органите по приходите не са взели предвид пазарната стойност на описания автомобил, отразена в заключението на инж. Ж. Ж., която е значително по-висока от отразената в РД и в РА (според инж. Ж. пазарната стойност на л.а. БМВ ,модел 525 Д, с рег. [рег.номер на МПС] е в размер на 49 600 лева), което е по-благоприятно за ревизираното лице.

По отношение на стойността на разходите за закупуване на л.а. БМВ 530 Д, с рег. № СА 4816 в РД и в РА е взета пазарната стойност на автомобила, посочена от инж. Ж. Ж.. Заключенията на в.л. са изготвени съобразно метода на сравнимите неконтролирани цени, като в рамките на съдебното производство жалбоподателят не е ангажирал доказателства, насочени към оборване на констатацията на ревизиращите органи относно стойността на направените разходи за закупуване на процесните два автомобила.

Във връзка с признатия разход за такса – езиково обучение органите по приходите са отчетели декларираното от Е. Е. и представената служебна бележка от „А. Б.” (прил. на л. 175 от делото), като са приложили презумпцията за съвместен принос по смисъла на чл. 19, ал. 1 от СК.

Въз основа на гореизложеното в РА правилно са определени размерът на получените доходи и съответно, направените разходи за 2008 г., като констатираното превишение на разходите над приходите за сумата от 30 593,11 лева представлява данъчната основа, върху която следва да бъде изчислен дължимия по чл. 48 от ЗДДФЛ данък. Следователно, дължимият данък е в размер на 3059,31 лева и лихви за забава в размер на 542,24 лева, считано от 01.05.2009 г. – 13.12.2010 г. В РД и в РА въпреки че е използвана друга данъчна основа, ревизиращите са определили като краен резултат – данък за довносяне в размер на 3059,31 лева, която сума съвпада с определения от съда данък съобразно чл. 48 от ЗДДФЛ.

По тези съображения ревизионният акт в частта на установеното задължение по чл. 48 от ЗДДФЛ в размер на 3059,31 лева и лихви за забава в размер на 542,24 лева се явява законосъобразен и не са налице основания за отмяната

му в тази му част.

6. За 2009 г. е констатирано, че ревизирият субект не е подал декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ. По данни на НСИ паричният разход, средно на домакинство се равнява на сумата от 9060,00 лева или разходите за семейството, които лицето следва да покрие са в размер на 4530,00 лева. Във входящия паричен поток са отразени доходите от трудово правоотношение, както и доходи от продажба на лек автомобил ($\frac{1}{2}$ от 8000 лева). В изходящия паричен поток са отразени: разходите за издръжка в размер на 4530,00 лева; разходи за дялова вноска в размер на 30 лева; разходи за членски внос в общ размер на 20 лева; разходи за довършителни работи и обзавеждане на имот в гр. Св. В. – общо 23 290 лева или $\frac{1}{2}$ от тях за сумата от 11960,00 лева. Прието е, че има превишение на разходите над приходите за сумата от 9276,52 лева, като е определен данък за довносяне в размер на 927,65 лева и лихви в размер на 44,82 лева за периода от 16.05.2010 г. – 02.11.2010 г.

Жалбоподателят оспорва определения от данъчните орган разход за довършителни работи и обзавеждане на закупения имот в гр. Св. В., който е продаден през 2010 г. Твърди, че в.л. Е. Б. е определило нереално висока пазарна стойност на имота към 18.08.2010 г. за сумата от 60 550,00 лева, като в хода на ревизията не са представени доказателства за реално осъществени от оспорващия довършителни работи и обзавеждане на имота.

Съдът намира, че неправилно и необосновано органите по приходите са признали като разход за 2009 г. сума в размер на $\frac{1}{2}$ от 23 290,00 лева за извършени довършителни работи и обзавеждане в гореописания недвижим имот. Така посочената сума представлява разликата от определената от в.л. Б. по време на ревизията пазарна стойност на имота към 18.08.2010 г. (датата на изготвяне на заключението) – 60550,00 лева и пазарната стойност на имота в груб строеж към 29.11.2007 г. (36 630,00 лева). По делото не е спорно обстоятелството, че имотът е продаден на 29.06.2010 г., която дата попада извън обхвата на ревизията, приключила с оспорения ревизионен акт. От друга страна, в.л. инж. Е. Б. е определило пазарна стойност на имота към дата – 18.08.2010 г., която дата няма отношение нито към датата на продажба на имота (29.06.2010 г.), нито към ревизирият период 01.01-31.12.2009 г. По делото не са налице доказателства, че оспорващият действително е извършил довършителни работи на процесния имот, както и няма информация каква е продажната цена на имота съгласно нотариалния акт от 29.06.2010 г. Пазарната стойност на имота от в.л. Б. е определена към 18.08.2010 г. чрез използване на методите на вещната стойност, на приходната стойност и на пазарните аналози, като липсва посочване в експертната оценка на сума за довършителни работи. Няма описани каквито и да било строително-ремонтите дейности в имота, като в.л. само е определило средната пазарна стойност на имота през 2010 г. Следователно, посоченото заключение не може да служи като основание за определяне на стойността на разходи за извършване на довършителни работи и обзавеждане в имота, както е посочено в РД и в РА. В хода на ревизията не са изискани такива доказателства от жалбоподателя, нито са налични каквито и да било писмени документи за осъществени СМР от оспорващия в посочения обект. Освен това имотът е продаден през м. юни 2010 г., като в.л. Б. е определило пазарна стойност на имота към м.08.2010 г. (

дата след осъществената продажба на обекта) и съответно, разликата между пазарната стойност към 18.08.2010 г. и между пазарната стойност към 29.11.2007 г. в размер на 23 290 лева, респ. $\frac{1}{2}$ част от нея, не може да бъде пренесена формално и без каквито и да било доказателства за извършването на довършителни работи в обекта от органите по приходите към направените от ревизираното лице разходи през данъчен период 01.01-31.12.2009 г. Съдът счита, че заключението на в.л. Б., прието в рамките на съдебното производство в частта относно определената пазарна стойност на имота към 29.06.2010 г. и към 18.08.2010 г. не следва да бъде кредитирано, тъй като от заключението не става ясно как са формирани крайните пазарни стойности и съответно, не се установява в.л. Б. да е работило по доказателства, представени от жалбоподателя за извършени ремонтни работи в процесния имот. Освен това датите на продажбата на имота и на изготвянето на заключение на в.л. в хода на ревизията нямат отношение към установяване на задълженията по чл. 48 от ЗДДФЛ за периода 01.01-31.12.2009 г. на Е. М. Е. и попадат извън обхвата на ревизията.

По така изложените съображения съдът намира, че необосновано и неправилно органите по приходите са включили в изходящия паричен поток за 2009 г. сумата в размер на 11960,00 лева, представляваща $\frac{1}{2}$ част от довършителни работи и обзавеждане за имота, находящ се в гр. Св. В., като така направената констатация не е подкрепена с надлежни доказателства. Следователно, общият размер на доходите за 2009 г. е за сумата от 7586.48 лева, а общият размер на разходите е за сумата от 4903 лева, което означава, че е налице превишение на приходите над разходите и не се установява недостиг на парични средства.

С оглед на горното ревизионният акт в частта на установеното задължение по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2009 г. в размер на 927,65 лева и лихви в размер на 44,82 лева за периода от 16.05.2010 г. – 02.11.2010 г. се явява незаконосъобразен и следва да се отмени.

По така изложените съображения съдът намира, че жалбата на Е. М. Е. е частично основателна, като оспореният РА следва да се отмени в частта на определените задължения за донасяне по чл.35 от ЗОДФЛ (отм.) за 2005 г. и 2006 г. и по чл. 48 от ЗДДФЛ за 2009 г., като за 2004 г. бъде отменен за разликата от 1832,92 лева до 1353,27 лева ведно с разликата в лихвите за забава, както и за 2007 г. бъде отменен за разликата от 4740,38 лева до 2012,24 лева ведно с разликата в лихвите за забава, а в останалата част жалбата на Е. М. Е. следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 161, ал. 1, изр. 1 от ДОПК, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените по делото разноски за сумата от 167,67 (сто шестдесет и седем лева и шестдесет и седем стотинки) лева съразмерно на уважената част от жалбата. Не се дължи присъждане на адвокатско възнаграждение съразмерно на уважената част от жалбата, тъй като по делото липсват доказателства за уговорено и заплатено такова.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. 2 от ДОПК и чл. 8 вр. чл.7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на ответната страна се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 594,30 (петстотин деветдесет и четири лева и тридесет стотинки) съразмерно на

отхвърлената част от жалбата.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Е. М. Е. ревизионен акт № [ЕГН] от 13.12.2010 г., издаден от Ц. К. Х. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., в частта относно установените задължения по ЗОДФЛ (отм.) за 2005 г. данък в размер на 221,27 лева и лихви за забава в размер на 133,05 лева, за 2006 г. данък в размер на 111,68 лева и лихви за забава в размер на 52,27 лева и по ЗДДФЛ за 2009 г. данък в размер на 927,65 лева и лихви за забава в размер на 59,53 лева, както и в частта на установеното задължение по ЗОДФЛ (отм.) за 2004 г. относно разликата от 1832,92 лева до 1353,27 лева ведно с разликата между начислените лихви за забава от 1327,97 лева до 980,46 лева, в частта на установеното задължение по чл. 48 от ЗДДФЛ за разликата от 4740,38 лева до 2012, 24 лева ведно с разликата между начислените лихви за забава от 1555,16 лева до 660,14 лева, като ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП да заплати на Е. М. Е. ЕГН [ЕГН] сумата в размер на 167,67 (сто шестдесет и седем лева и шестдесет и седем стотинки) лева, представляваща направени по делото разноси съразмерно на уважената част от жалбата.

ОСЪЖДА Е. М. Е. ЕГН [ЕГН] да заплати на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”- [населено място] при ЦУ на НАП сумата в размер на 594,30 (петстотин деветдесет и четири лева и тридесет стотинки) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение съразмерно на отхвърлената част от жалбата.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: